

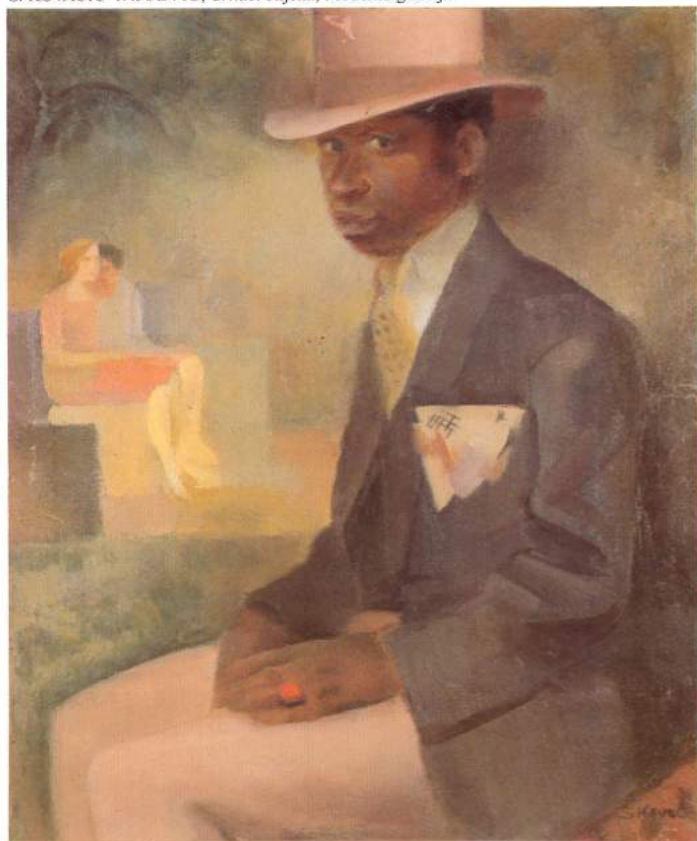

V. KOVAČIĆ, kuća Frank u Zagrebu

Domestic Revival. »Od najmanje sitnice, od zapora na vratima, od stolca do osnove za kakvu palaču — sve je to polje za arhitekta« — piše Kovačić. Posebnu pozornost poklanja unutrašnjemu uređenju, što dolazi osobito do izražaja u mnogim adaptacijama stanova (vlastiti stan u Masarykovo ul., vila Rado-Švrljuga) u kojima je zalačkim izborom materijala ostvario ozračje jednostavnosti i otmjene udobnosti. Autoritet koji je stekao svojim radom odražava se — unatoč jakoj opoziciji — u izboru Kovačića za honorarnoga docenta (1921), a potom i za redovitoga profesora (1922) Visoke tehničke škole u Zagrebu. Na Međunarodnoj izložbi dekorativnih umjetnosti u Parizu 1925. dodijeljen mu je posmrtno Grand prix.

K. je svojim svestranim djelovanjem kao arhitekt, pisac i pedagog odlučno utjecao na razvitak arhitekture u Hrvatskoj na poč. XX. st. Isticanjem profesionalne etike i umjetničkoga značaja arhitekture pridonio je prevladavanju obrtničko-poduzetničkoga mentaliteta i proširio društvenu

S. KOVAČIĆ-TAJČEVIĆ, Crnac. Rijeka, Moderna galerija

odgovornost arhitekta gotovo na sva područja prostornoga oblikovanja. Njegovo djelo, u kojemu se na osebujan i individualan način stapaju poruke nasljeđa i suvremena naziranja, zacrtava nove putove i označuje početak moderniteta u suvremenoj hrv. arhitekturi.

BIBL.: *Moderna arhitektura*, Život, 1900, 1; *Demolierung des Bakačturmes*, Agramer Tagblatt, 1906, 227; *Atrium ecclesiae, forum populi*, Obzor ilustrirani, 1908, 52; *Osnova za preuređbu Kaptola i okolice u Zagrebu*, Hrvatska, 1908, 228 i 229.

LIT.: A. G. Matoš, K. izložbi nacrti o regulaciji Kaptola, Hrvatsko pravo, 16. X. 1908. — V. Lunaček, Viktor Kovačić i njegovo umjetničko djelo, Obzor, 1924, 289. — A. Jiroušek, Viktor Kovačić, Vijenac, 1925, 5. — E. Schön, Viktor Kovačić, mapa-monografija, Zagreb 1927 (preisak s kritičkim bilješkama u: ČIP, 1974, 259–60). — G. Szabo, U spomen Viktoru Kovačiću, Savremeni, 1928, 2. — A. Mutnjaković, Viktor Kovačić, Urbanizam i arhitektura, 1960, 4. — Ž. Domljan, Viktor Kovačić, 15 dana, 1974, 3 i 4–5. — Isti, Jedan prilog biografiji Viktora Kovačića, Bulletin JAZU, 1980, 1. — Z. Vrkljan, Iz povijesti zagrebačke tehnike, Arhitektura, 1987, 200–203. — Viktor Kovačić, ČIP, 1991, 3–4. — Ž. D.

KOVAČIĆ, Željko, arhitekt i oblikovatelj (Sisak, 10. IX. 1951). Studij završio na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 1976 (A. Marinović-Uzelac). God. 1989. osniva vlastiti atelje Synthesis. Autor je više adaptacija obiteljskih kuća u Zagrebu (Serdar, 1978; Kovačić, 1980), uređenja interijera poslovnih, ugostiteljskih i trgovačkih prostora. Osebnim i maštovitim rješenjima izložbi te stalnih postava u hrvatskim muzejima (Antika u Arheološkome muzeju u Zagrebu 1988; Muzej uskoka u Senju, 1989), K. muzejske predmete i izložke stavlja u suvremeni kontekst (»Vučedol«, 1988; »Gundulićev san«, 1989; »Zlatna bula«, 1992; — u Hrvatskoj, te »La Nave Va«, 1988, u Firenci; »Kroatien bestrittene Identität«, 1991. i »Die Neandertaler und die Anfänge Europas«, 1994. u Eisenstadtu). — Bavi se grafičkim i industrijskim oblikovanjem (serije kravata »Baština«, 1991–93; službeni stolac 59. kongresa PEN-a 1993). Samostalno izlagao u Sisku, Zagrebu, Ljubljani, Crikvenici, Čakovcu.

BIBL.: *O Sisku i za Sisak*, ČIP, 1978, 5; *Kuća u Vivodini*, ibid., 1985, 10; *Muzejski postav iz kuta arhitekta*, Informatica museologica, 1989, 1–2; *Četiri projekta za Sisak*, Riječi, 1990, 1.

LIT.: A. Laslo, O rekonstrukcijama Željka Kovačića, ČIP, 1983, 4. — A. Rusan, Neue Wege und Anregungen zur Architektur in Kroatien, Der Architekt (Stuttgart), 1986, 11. — U. La Pietra, La porta pedonale, INPIU (Milano), 1976, 2. — I. Maroević, Gundulićev san na Griču, Vijesti MK, 1989, 3–4. — T. Šola, Izložba kao komunikacijski medij ili pohvala privremenoj arhitekturi, ČIP, 1988, 10. — I. Payer, Stolac za pisca, Kontura, 1993, 19. — J. M. M.

KOVAČIĆ-TAJČEVIĆ, Sonja, slikarica (Bošnjaci, 7. XI. 1894 — Rijeka, 3. XII. 1968). Slikarstvo studirala na Višoj školi za umjetnost i obrt u Zagrebu 1912–17 (B. Čikoš, M. Cl. Crnić), u Grazu i Beču. Boravila u Parizu 1926/27. i 1928–34, gdje je pohađala privatnu školu A. Lhotea i usvojila njegov način slikanja. Radila portrete, mrtve prirode i figuralne kompozicije na kojima je motiv podvrgnut geometrijskoj preobrazbi, a svjetlost prelama predmete u sustav tonski sukladnih kristala (*Tri sestre*, 1927; *Kupač*, 1927; *Mrtva priroda*, 1932). Na njezinim su crtežima odvojeni segmenti uravnoteženi na načelu ritmičkoga kontrasta površina (*Ženski akt poslije kupanja*, 1926; *Mrtva priroda*, 1930). Samostalno izlagala u Beogradu (1926) i Zagrebu (1928). Bavila se karikaturom.

LIT.: B. Vižintin, Sonja Tajčević-Kovačić, Novi list, 15. XII. 1969. — G. Martin-Mery i K. Ambrozić, Andre Lot i njegovi jugoslavenski učenici (katalog), Beograd 1974. — V. Maleković, Kubizam i hrvatsko slikarstvo (katalog), Zagreb 1981. — Ž. Sa.

KOYDL, Nikola, slikar (Karlovac, 6. II. 1939). Završio studij na Akademiji u Zagrebu 1962 (Đ. Tiljak). God. 1962–69. suradnik Majstorske radionice K. Hegedušića. Od 1989. profesor na Akademiji u Zagrebu. U početku slika u duhu lirske apstrakcije, poslije sliku pretvara u reljef kojim se na površini oblikuje znak. U novijim djelima upotrebljava plastične materijale i bojom predočuje apstraktne krajolike (*Dolazak noćnog nevremena*, *Hladno jutro na Lastovu*, obje 1989). Samostalno izlagao u Zagrebu (1966, 1972, 1974, 1979, 1984, 1987, 1990), Splitu (1975) i Hvaru (1983).

LIT.: V. Horvat-Pintarić, Nikola Koydl, u katalogu: Osam slikara, Dubrovnik 1965. — Z. Maković, Pejzaž kao znak, u knjizi: Oko u akciji, Zagreb 1972. — I. Zidić, Nikola Koydl, 1974/77 (katalog), Zagreb 1979. — G. Gamulin, Nikola Koydl, Zagreb 1989. — M. Bešlić, N. Koydl (katalog), Zagreb 1990. — D. Hč.

KOZJAK, Ivan, arhitekt (Zagreb, 20. II. 1943). Diplomirao na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 1967. Radio u Croatiaprojektu u Zagrebu 1967–70. Od 1970. živi u Hannoveru. Suradivao u ateljeima Hiltmann–Piper–Bollmann (1970), H. Wilke (1971), H. Leonhardt (1972–74) i A. J. L. Bayer (1974–76) u Hannoveru, upravitelj poslova (1974–76), te predavač (1976–83) na Arhitektonskome odjelu Sveučilišta u Hannoveru, Stručnoj visokoj školi u Bremenu (1982–83) i Stručnoj visokoj školi u Hildesheimu (1983–88). Od 1984. vodi vlastiti arhitektonski atelje u Hannoveru. Izveo kuću-atelje u Lüdersenu (1978–80), stambene zgrade u Isernhagenu (1981–82), Großburgwedelu i Hastenu

(1982–83), trkališni boks Volkswagen u Nürburgringu (1983–84), izložbene prostore za VW na Motorshow u Essenu (1984–1991), dogradnju auto-salona u Braunschweigu (1987–88), upravnu zgradu i ispitnu stanicu za Volkswagen Motorsport u Hannoveru (1988–91), upravnu zgradu tvrtke Continental AG u Hannoveru (1988–92), uređenje trgovačkih kuća u Hannoveru (1989, 1991), pregradnju vojarnje Heide za urede gradske uprave u Celleu (1992), prenamjenu radioničkih hala tvrtke Continental AG u Hannoveru (1990) i sanaciju gradskoga bloka s novogradnjom trgovačke zgrade u Leipzigu (1992). Radove objavljuje u stručnom tisku (»Detail«, »Architektur u. Wohnen«, »Architektur & Wirtschaft«).

LIT.: A. Laslo, Arhitekt Ivan Kozjak, ČIP, 1993, 1–6.

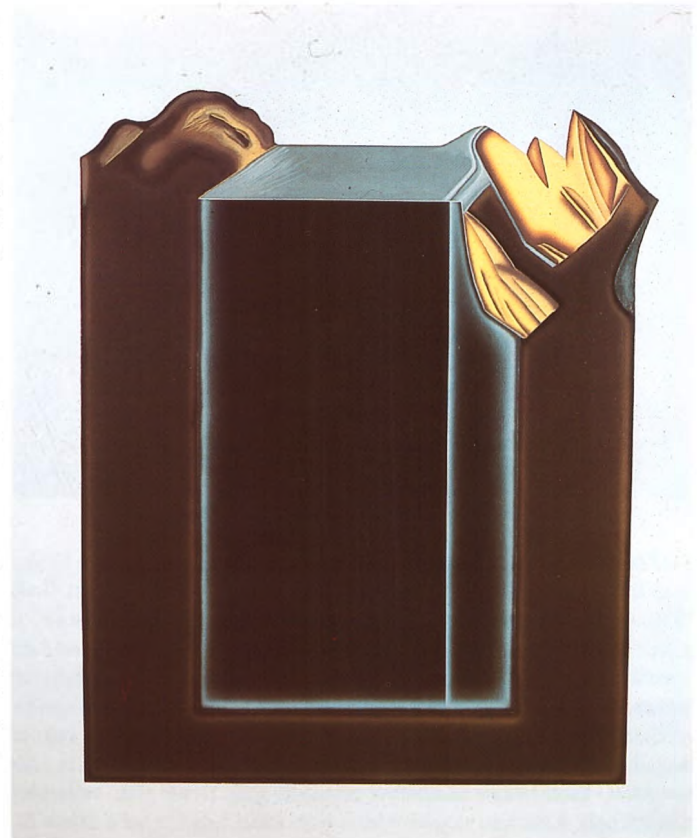
A. Las.

KOZLOVIĆ, Jasna, keramičarka (Laminac kraj Čazme, 31. XII. 1936). Završila je Pedagošku akademiju u Rijeci (1967). Bavi se uporabnom i dekorativnom keramikom. Na njenim panoima, tanjurima i drugim keramičkim predmetima prevladavaju uresi koji se temelje na odnosu tamnijih i svjetlijih glazurnih boja i podsjećaju na mikrosvijet. Kreira keramički nakit. Izlaže od 1970.

KOŽARIĆ, Ivan, kipar (Petrinja, 10. VI. 1921). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1949. Izlaže od 1954. Od početka umjetničkoga djelovanja pokazuje izrazitu sklonost prema naglome mijenjanju kiparskoga jezika. Već je *Osjećaj cjeline* (1953/54) snažan otklon od tradicije figuralnoga kiparskoga izražavanja, dok je ciklus *Stabla* (od 1956) u znaku pojačane ekspresivnosti postignute sažimanjem forme. Iz toga su razdoblja i prve skulpture, najčešće portreti, koji zrače pročišćenim humorom (*Mladić s krijestom*, 1956). Istodobno radi nekoliko reljefa (*Grad, Kartasi, Isječak rijeke*), neke vrste konceptualističkih arhetipova. Stalni otklon od tradicijskih tokova približuje ga grupi »Gorgona« koja djeluje u Zagrebu od 1961. Ciklus skulptura *Oblici prostora* (od 1961) znači smireniju dionicu u opusu koja traje do 1969, kada se ponovno približava suvremenim avangardnim kretanjima u umjetnosti (*Prizemljeno sunce*, 1971). Oko 1970. započinje rad na nizu eksperimenata: radi skulpture malih dimenzija, izrađuje vezove na lanenim ručnicima, boji sve, od ateljea do skulpture, zlatnom bojom, otkriva princip redizajniranja i recikliranja (ciklus *Spontanih skulptura*). Vraća se problematici svojih ranijih radova koje postavlja u drugačiji prostorni kontekst (skulptura *A. G. Matoš* na Strossmayerovu šetalištu u Zagrebu, 1978). Serija crteža *Reagiranj* gotovo je sasvim konceptualistička. Određeno smirivanje i skretanje prema estetizaciji forme pokazuje serija *Reljefa* od bijeloga kartona (1979–80). Osamdesetih i poč. 90-ih god. izrađuje skulpture od grubo tesana drva, doraduje ih aplicirajući metalne limove (*Dvije glave*, 1986). Samostalno je izlagao u Zagrebu, Beogradu, Novome Sadu, Ljubljani, Dubrovniku, Požegi, Lyonu i Sisku.

I. KOŽARIĆ, *Torzo*.
Zagreb, Moderna galerija

V. KOYDL, *Slika*

LIT.: R. Putar, Plastična intuicija Ivana Kožarića, Narodni list, 16. II. 1955. — I. Zidić, Ivan Kožarić, ŽU, 1966, 1. — Z. Maković, Ivan Kožarić, ibid., 1970, 11–12. — D. Matičević, Ivan Kožarić (katalog), Zagreb 1975. — Inovacije u hrvatskoj umjetnosti sedamdesetih godina (katalog), Zagreb 1982. — I. Župan, Ivan Kožarić, Marsijanac (razgovor), Quorum, 1992, 2. — L. Roje-Depolo, Osvježiti pamćenje, u katalogu: Peti triennale hrvatskog kiparstva, Zagreb 1994. Ž. Ké i R.

KOŽARIĆ, Tomislav, arhitekt (Zagreb, 11. XI. 1940). Diplomirao u Zagrebu 1965 (V. Turina). Projektira školske, stambene, hotelske i poslovne zgrade: osnovnu školu u Sv. Križu Začretje (1975, s T. Odakom), školu Zavoda za žensku omladinu u Bedekovčini (1976), srednju školu (1977, s T. Odakom), stambeno naselje Jug 1 (1978), motel (1979), gimnastičku dvoranu i poslovno-stambenu zgradu (1980) — sve u Vrbovcu; upravnu zgradu tvornice OKI u Zagrebu (1979); hotel »Trakošćan« u Trakošćanu (1980); poslovno-stambenu zgradu u Severinu na Kupi (1982) i zdravstvenu stanicu u Gomirju (1983). Uredio je više interijera u Zagrebu (Galerija »Voćarska«, restauracija »Tiffany« 1981); sudjelovao na natječajima za spomenik A. Cesarcu (III. nagrada, s I. Kožarićem) i spomenik na Korčanicu (II. nagrada, sa S. Jančićem, T. Ostojom i S. Sikiricom).

LIT.: I. Maroević, Arhitektura sedamdesetih godina u Hrvatskoj, Arhitektura, 1981, 176–177. — Arhitektura u Hrvatskoj 1945–1985, ibid., 1986, 196–199. J. M. M.

I. KOŽARIĆ, *Oblik prostora*.
Zagreb, Galerija suvremene
umjetnosti